изкуствени примирения, той върви към своята хармония пръз тръпнята на безчисленни противоречия; никога още тъзи противоречия не са се разтваряли пред човека с такава трагическа ясност, както сега, и никога чувството на самозгубе не е било изпитвано от цялата социална единица с тъзи острота и сила, както в наше време.

Отклоняването на литературата към индивидуализма съвсем не е свободен, той не се явява като акт на личната воля на художника — него го внушава и диктува предизвиканото от съвременността освидание на отказ спрямо от света, от нуждите на епохата, интересът на двадесетичността. Стремлението на художника да открие в себе си нещо непознато на света, несвойствено